

че не можала вече да хвърка, а едва се тътрѣла по земята, рѣдко можла да си търси храна, оstarѣла и умрѣла. Но за туй пъкъ въ яйчицата, които майката скрила въ земята, се почва новъ животъ: скоро изъ всѣко едно отъ тѣхъ се излупва червейче, на което тѣлото е съставено отъ дванадесетъ колелца, съ черна главичка и шестъ чернички крачка.

Четире години живѣло червейчето въ земята, ровило е по различни посоки да си търси храна, като прѣяждало коренитѣ на растенията, що срѣщало на прѣди си, растло, тлѣстѣло. Но, за щастие на земледѣлеца и градинаря, тия врѣдителни червейчета иматъ много неприятели: къртицата и полската мишка най-лакомо ги изтрѣбватъ. Червейчетата за тѣхъ сж най-вкусна храна, а когато орачътъ оре земята съ своето криво орало, той ги изравя на вѣнъ и задъ него хиляди врани, гарги, свраки и др. птици сладко, сладко ги гълтатъ.

Но при всичко това пакъ всичкитѣ червейчета не могатъ да се изтрѣбятъ: много отъ тѣхъ оставатъ въ земята. Отъ двадесетѣтѣхъ братя и сестри оставатъ една или двѣ, които прѣзъ четвъртата пролѣтъ си направятъ въ земята по една кржгла пещерка, лѣгатъ си въ нея и заспиватъ дълбокъ сънъ: нито ядатъ, нито пиятъ, нито шаватъ. Съ червейчето сега става едно чудно явление: малко по малко то отъ червейче се прѣвръща въ бѣла кукличка, която захваща да потъмнява и ако ви се случи да я видите въ това врѣме, то лесно ще можете да познаете въ нея бждащиятъ майски брѣмбаръ. Главата, гърдитѣ, краката ясно се различаватъ и майскиятъ брѣмбаръ, тѣй мекъ сега, къмъ пролѣтъта на петата година е вече готовъ да излѣзе изъ дупката си. но не ще: плаши се отъ баба Марта и дѣдо Априлъ, а търпѣливо чака топлитѣ дни на веселятъ мѣсець Май, когато го-